

Fjernelse af en misforståelse

af

Mirza Ghulam Ahmad
Den forjættede Messias og Mahdî

Minâret al-Masih
(Qâdiân Dâr al-Amân)

I kommission hos
Borgens Forlag

ISBN 87-21-01589-9

Tidligere udgivet af
Aktiv ISLAM
okt.-nov. 1993.

1. oplag i bogform
år 2000
© ISLAM DANMARK

Udgivet af
ISLAM DANMARK
ISBN 87-21-01589-9

v/ A.S. Madsen
Poppelrækken 8
4573 Højby
Tlf. 59 30 24 07

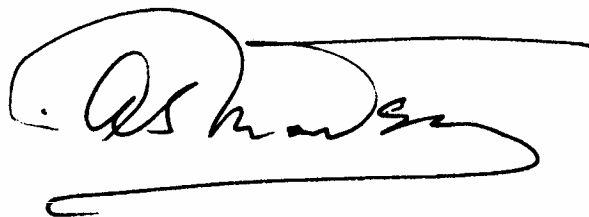
Fjernelse af en misforståelse

“Êk Ghàltî kâ ‘Izâla”, en lille, meget betydningsfuld bog fra den Forjættede Messias’ pen. Som grundlag for den danske oversættelse har jeg valgt Professor Qâzî Muhammed Aslams engelske oversættelse, udgivet af Tabshîr, Rabwah 1975. Først har jeg dog fået Mansoor Tariq til at sammenholde den engelske oversættelse i enkeltheder med Urdu-teksten. Den færdige danske oversættelse - der ikke tilstræber at være ordret, da dette i tilfælde af en Urdu-tekst ville være umuligt og give et uforståeligt resultat - er endnu engang sammenholdt med Urdu-teksten.

Jeg håber, at denne lille bog vil hjælpe både Ahmadi-muslimer og andre muslimer til en klar forståelse af, hvad vi mener, når vi taler om profeti, sendelse, profeternes segl etc. Disse begreber er ikke anvendt efter Shari’ahs terminologi, som den 3. Kalif Mirza Nasir Ahmad slog fast, men er langt snarere begribelige, hvis man refererer til Sufismens åndelige arv.

Højby Sj. 19. maj 1993.

Højby Sj. 21. juni 2000.

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Ahmad al-Tidjânî'. The signature is fluid and cursive, with a large initial 'A' and a long horizontal stroke extending to the right.

“Oh Allah, velsign vor herre og mester Muhammad, der har åbnet for det, der var låst, og forsegle det, der gik forud”.
(Bøn af Ahmad al-Tidjânî).

Fjernelse af en misforståelse

Nogle medlemmer af vores menighed (djamâ 'at) er ikke tilstrækkeligt bekendte med min guddommelige be-myndigelse og de argumenter, som mine påstande bygger på! De har ikke haft lejlighed til et omhyggeligt studium af mine bøger. De har heller ikke haft lejlighed til at bo her i Qâdiân længe nok sammen med mig til at få de nød-vendige kundskaber og den nødvendige information.

Når sådanne venner skal svare på vore modstanderes indvendinger, fremkommer de af og til med erklæringer, der er i modstrid med kendsgerningerne. Resultatet er, at skønt de er på sandhedens side, må de skamme sig over deres andel i debatten.

faktisk
reakt

Dette skete for bare nogle dage siden: En modstander rejste over for en af vore venner følgende indvending: den person, som du har erklæret dig som hengiven discipel af, hævder at være "profet", nabî og rasûl. Vores ven besvarede dette med en simpel benægtelse. Men sådan et svar kan ikke siges at være korrekt, når sandheden er, at den rene åbenbaring (wahî), som jeg modtager fra den Ophøjede Gud indeholder ordene: rasûl, mursal, nabî etc. - og ikke én, men mange hundrede gange.

Hvordan kan det være rigtigt at sige, at sådanne ord ikke eksisterer? Det er tilmed sådan, at sådanne ord nu fore-

kommer klarere og mere udtalt end før. Selv bogen Barâhîn-e-Ahmadiyya, som blev offentliggjort for 22 år siden, indeholder sådanne ord i ikke ringe tal. F.eks. finder vi blandt de profetier, som er trykt i Barâhîn-e-Ahmadiyya følgende:

Ham er det, som har sendt sit sendebud (rasûl) med retledningen og sandhedens religion, for at den må triumfere over alle religioner. (Barâhîn-e-Ahmadiyya, p. 498).

I denne åbenbaring kaldes denne ydmyge tjener klart nok rasûl. I samme bog - lidt senere - står der endnu en åbenbaring:

Du er Guds stridsmand i alle profeters kappe (B. A. p. 504).

Nogle sider længere fremme finder vi følgende:

Muhammed er Allahs sendebud, og de, der tror sammen med ham, er ubøjelige overfor de vantro, og milde mod hverandre. (p. 508).

I denne åbenbaring kaldes denne ydmyge tjener både Muhammad og Rasûl. Videre på side 557 finder vi en åbenbaring:

En advarer kom til verden (en anden læsemåde er: En profet kom til verden).*

Lignende åbenbaringer, der nævner denne ydmyge tjener som Rasûl, findes i andre dele af Barâhîn-e-Ahmadiyya.

Man siger nu: den hellige Profet (Guds fred og velsignelser være over ham) er "Profeternes Segl" (Khâtam al-Nabiyyîn) - hvordan kan der være en profet efter ham? Svaret er: Visselig, ingen profet - han være ny eller gammel - kan komme nu på den måde I (opponenterne) foreslår at lade Jesus (fred være med ham) stige ned fra himlen i de sidste tider og modtage profetisk åbenbaring fra Allah den Ophøjede i så mange som 40 år. En periode, der oven i købet er længere end den Hellige Profets (fred være med ham).

Det er jeres (mine modstanderes) tro. Og en sådan tro er synd! For sådan en tro modbevises og forkastes af verset:

men han er Allahs sendebud og Profeternes Segl (33:41),

* Fort. lyder: "men verden forkastede ham. Gud derimod vil antage ham og bevise hans sandhed ved mægtige angreb".

og er også erklæret usand og falsk gennem Profetens ord (hadîth):

Der er ingen profet efter mig!

Dette vers indeholder i virkeligheden en profeti, som vore opponenter ingen ide har om. Profetien er, at alle tilgange til åbenbaringen nu er lukkede - og lukkede indtil Dommedag. Det er umuligt for en hindu, jøde, kristen eller konventionel muslim at optræde i en profets rolle, da alle døre til profetien er lukkede. Der er kun een dør, der står åben: og det er den dør, der hedder: at være en hengiven discipel, der har udslettet sig selv og sin personlighed ved at fortabe sig selv i Profetens personlighed. Den, der når Allah gennem denne dør, får Muhammads profetdømmes kappe kastet over over sig. Denne gave består i, at en sådan person er en skygge, et billede, et genskær. *Ikke noget direkte eller originalt. **En sådan profet er ikke en uafhængig (han er ghair - mustaqill) - ikke en profet i sin egen ret! Hvad han opnår, opnås ikke af eller ved ham selv. Nej, det der lånt fra hans Mester og Herre, den Hellige Profet, al nådes kilde. Og det, han opnår, ophøjer ikke ham selv, men kun den Hellige Profet.

Han opnåede navnene Muhammad og Ahmad i himlene! Og det betyder, at Muhammads profetdømme vender tilbage til ham (Muhammad) og ikke til nogen anden. Dette sker altsammen ved en proces af afspejling (Burûzî, madjâzî).

* Zillî, Madjâzî, Burûzî.

** Ikke nogen Nabî Mustaqill, d.v.s. uafhængig, selvstændig profet.

Muhammad er ikke fader til nogen af jeres mænd, men han er Allahs sendebud og Profeternes Segl (33:41).

Hvis vi giver en forklarende omskrivning (parafrase) på arabisk, vil den lyde sådan:

Muhammad er ikke fader til nogen af jeres mænd i denne verden, men han er (åndelig) fader til mænd, der tilhører den anden, den kommende verden, for han er profeternes segl (khâtam al-nabiyyîn) - og der er ingen anden vej til at opnå denne nåde og udmærkelse end gennem ham (eller hans formidling).

Min nubúwwat og risâlat er afledet af den kendsgerning, at jeg er et billede på, en genspejling af Muhammad og Ahmad. Det skyldes ikke mig selv. Jeg har fået disse navne Muhammad og Ahmad på grund af min selv-udslettende hengivelse i Profeten (fanâ fir-rasûl).

Hvis vi forstår sammenhængen sådan, havner vi ikke i nogen selvmodsigelse. Men hvis Jesus, Marias søn, stiger ned fra himlen - sådan som I tror - så befinder vi os sandelig i en selvmodsigelse.

Man bedes her huske, at den arabiske betydning af Nabî er en person, som meddeler hvad han modtager om det Usete fra Allah. Hvor dette gælder, gælder navnet "Profet"

også. Og en Nabî er også en Rasûl. Hvis han ikke også er rasûl (sendebud, apostel, guddommelig lærer), kan han ikke have noget af det Usete at bringe. Dette viser følgende vers:

Han giver ikke overflod af det
Usete til nogen - undtagen det
sendebud, Han udvælger. (72:27-28).

Hvis vi - når vi holder fast ved denne forståelse - benægter muligheden af, at en profet kan komme efter Muhammad (fred være over ham) - så er vi tvunget til at indrømme, at denne menighed (ummah) er berøvet al kontakt, forbindelse og kommunikation med det Guddommelige væsen.

Et menneske, der modtager åbenbaringer om det usete og fremtiden kaldes med rette en profet (nabî) i overensstemmelse med dette vers.*

Den kan også kun kaldes rasûl (sendebud), som er sendt af Allah. Den eneste forskel mellem før og nu er, at efter den Hellige Profet (må Allahs fred og velsignelser være over ham) kan ingen profet komme - fra nu og til Dommelig - med en ny lov (han er ghair-tashrî'î). Ejheller kan nogen komme, der når titel og rang UAFHÆNGIGT (han er ghair-mustaqill) af den Hellige Profet. En sådan må identificeres fuldstændigt med Mesterprofeten (han er kun en zill (skygge) eller barûz (afglans) af Profeten Muhammad).

*Nabî lughwî betyder profet i overensstemmelse med ordets filologiske betydning.

Altså: ingen kan nu opnå titlerne Muhammad og Ahmad i himlen af sig selv, kun ved selvudslettende underkastelse under Muhammad (Guds fred være med ham).

Og den, der fremkommer med en anden påstand, er Kâfir (vantro). Hemmeligheden i dette er, at så længe den ringeste afvigelse eller afstand består (i forhold til vores beskrivelse ovenfor) vil den person, der påstår at være "profet" bryde det Segl, som beskytter Muhammads status som Profeternes Segl. Men hvis en person identificerer sig fuldkomment med Muhammads person og forbillede i hans egenskab af Khâtam al-Nabiyyîn - og begynder som i et spejl at reflektere Muhammads ansigt, så vil han med rette kunne kaldes "profet" uden at komme i konflikt med profetiens segl. Han bliver en afspejling af Muhammads egenskaber og bliver kaldt Muhammad og Ahmad - og hans påstand kommer ikke til at gøre nogen som helst forskel i vor herre & mester Muhammads åndelige forrang. Muhammad er stadig Profeternes Segl. Og selv er han kun en efterligning af Muhammad og et billede af det originale forbillede - kun en reproduktion af hans navn og hans karakter.

Men Jesu tilbagekomst er ikke mulig undtagen ved at bryde seglet. Jesus er allerede en profet. Men hvis ingen kan få profettitel ved at efterligne og afspejle den Hellige Profet - og det er meningen med udtrykket Burûz - hvad betyder så denne ofte gentagne bøn:

Led os på den rette vej - deres vej,
som Du har vist nåde.
(Fâtiha, kap. 1:6-7).*

I den forstand nægter jeg ikke at være profet eller rasûl, og det er i selvsamme mening at den kommende Messias i Sahîh Muslim kaldes Nabî.** Den, der modtager en overvældende åbenbaring af det Usete fra Allah er profet. Hvis man ikke skal kalde en sådan “profet”, hvad skal man så kalde ham?

Hvis man svarer, at man burde kalde ham Muhaddath (én, der tales til af Gud), så er mit svar, at intet leksikon siger, at Tahdîth betyder “at åbenbare det usete i overflod”.

Ordet Nabî er fælles for arabisk og hebræisk, og ordet er afledet af nabaa, som betyder “at profetere efter at have modtaget åbenbaring fra Gud”. En Nabî behøver ikke at bringe en ny lov, en ny sjarî ‘ah men Guds store nåde gør det muligt for en Nabî (profet) at afsløre det Usete.

Hvis jeg da i denne tid har set omkring 150 profetier gå i opfyldelse - alle profetier givet mig i ord fra Gud - hvordan kan jeg da nægte, at jeg er blevet kaldt nabî eller rasûl? Allah har selv brugt de navne. Hvordan kan jeg så nægte at bruge dem? Hvorfor skulle jeg frygte andre end Ham?

* Sammenlign her: 4:67-71 incl.

** I Sahîh Muslim’s hadîth (tradition fra Profeten) kaldes han nabî 4 gange.

Jeg sværger i den Guds navn som har sendt mig, og som forbander den, der opdigter noget i Hans navn - at Han har sendt mig som den Forjættede Messias, og at jeg har urokkelig tro på min Wahî (åbenbaring), hvis sandhed er blevet bekræftet for mig ved det ene tegn efter det andet.*

Min tro er i dag så stærk som min tro på den Hellige Qur'âns vers. Der er ingen forskel i graden af min tro. Jeg er parat til at stå i Ka'baen, Allahs hus, og erklære i en højtidelig ed, at Allah taler til mig, og at Han er den samme Gud, som talte til Moses, Jesus og Muhammad (fred være med dem alle). Både jord og himmel har bevidnet min sandhed. Begge har erklæret, at jeg er den Forjættede statholder, Khalîfa. Men jeg måtte også forkastes - i overensstemmelse med profetierne. De, hvis hjerter er formørkede af fordomme, kan ikke modtage.

Men jeg ved, at Allah vil hjælpe mig, sådan som Han altid har hjulpet Sine sendebud. Mine modstandere vil lide nederlag, for de har ikke Guds hjælp.**

Husk derfor, at hvornår jeg end har nægtet at være profet, har jeg nægtet nubúwwat (profetdømme) i betydningen: én der oprejses uafhængigt, én, der bringer en ny lov eller religion (sjarî'ah), én der er en uafhængig profet - en profet i sin egen ret. Men jeg er "profet" i den betydning, at jeg har modtaget en åndelig udmærkelse fra min Lærer & Mester, min Rasûl, at jeg har modtaget hans navn og fået

*Sammenlign her 69:44-48 incl.

** Se 58: 22 og note dertil.

kundskab om det Usete gennem hans formidling. Gennem ham og på grund af ham er jeg Nabî og Rasûl, men uden en ny Sjarî'ah.

Jeg har aldrig nægtet at være "profet" og "sendebud" i den forstand. Så jeg benægter heller ikke nu at være profet og sendebud i den betydning.

Jeg har visselig sagt: Jeg er ikke noget sendebud, og jeg er kommet uden nogen bog.

Men hvad jeg mente dermed, var at jeg ikke er nogen lovgiver. Det må huskes - og aldrig glemmes - at selvom jeg er blevet kaldt profet og sendebud, så har Gud oplyst mig om, at jeg ikke skylder den nåde og udmærkelse mig selv, men et væsen i himlen, som har været min åndelige Læremester: og det er Muhammad den Udvalgte, over hvem Allahs fred og velsignelser hviler.

Det er gennem hans formidling, ved at være hans discipel, og ved åndeligt at fortjene hans navne Muhammad og Ahmad, at jeg er Nabî og Rasûl. Rasûl er én, der er sendt - og Nabî er en, der modtager åbenbaringer af det Usete fra Gud. (Rasûl og Nabî lughwî, d.v.s. efter sprogets mening). Muhammads segl forbliver intakt.

Navnene fik jeg skænket gennem det spejl, der er kærlighed og hengivelse.

Hvis nogen tager anstød af, at Gud kalder mig “profet” og “sendebud”, så skal han vide, at det bryder ikke seglet. Men det er klart, at når mine modstandere siger, at Jesus, Marias søn, vil komme igen efter vor Hellige Profet (Guds fred være over ham), så ville hans komme - da han jo er profet - bryde seglet og samtidig foranledige den samme anklage, som rejses mod mig. I det tilfælde vil seglet virkelig være brudt. Men efter min forklaring af rasûl og nabî i mit tilfælde bryder jeg ikke seglet. Jeg har ofte forklaret, at mit komme sker i overensstemmelse med verset:

“og blandt andre af dem, som endnu ikke har sluttet sig til dem” (62:4).*

Mit komme er gennem afspejling og afledet (ikke originalt). Det er profetens “genkomst”, han, der er Profeternes Segl. Det er nu 20 år siden Gud i Barâhîn-e-Ahmediyya kaldte mig Muhammad og Ahmad. Jeg beskrives ikke som noget, der er adskilt fra Profeten, men som noget, der er del af ham.** Således forstået kommer der intet skår i Profetens enestående status og rang som Profeternes Segl - der bliver aldrig tale om hverken formindskelse eller forstyrrelse, for en genspejling, et billede er intet uafhængigt af originalen. Et billede af Muhammad kan aldrig bryde seglet. Muhammads profetdømme forbliver hos Muhammed! Profeten er Muhammad og forbliver Muhammad, aldrig nogen anden! Jeg er ikke nogen ny profet, jeg er ikke adskillelig fra Muhammad. Jeg er et

*Se venligst noter til dette vers i Koranen Arabisk-Dansk (Borgen).

**Nabî Djuz’î (Partiel profet).

billede på Muhammads fuldkomne egenskaber, incl. Muhammads profetdømme (nubúwwat). Hvordan kan jeg være noget i mig selv, adskilt fra ham? Hvordan kan jeg være én, der har fremsat påstand om profetdømme?

Í kan forkaste mig, men måske vil I forstå, at i de sande og sunde traditioner, I accepterer, beskrives den forjættede Mahdí som værende ligesom Profeten i sine naturlige anlæg, såvel som i sin karakter, nemlig Muhammad og Ahmad og som én, der nedstammer fra ham (Guds fred være over ham)? Efter nogle traditioner skal Mahdien nedstamme fra Muhammad - Guds fred være over ham. Dermed hentydes der til ligheden mellem de to, så den ene kunne siges at være "dukket frem af" den anden, idet han er en efterligning af hans ånd og karakter.*

Dette bevises klart af Profetens beskrivelse af den Forjættede.

Beskrivelsen bruger de samme navne om dem. Dette antyder, nej, beviser at Profeten tænkte om den kommende som én, der var en efterligning, et billede af ham selv - én, der havde den største lighed med ham. På samme måde som Josva var lig Moses. Det er ikke nødvendigt at den der ligner, skal være søn eller sønnesøn (på mødrene side) af den, der lignes eller afbildes. Det er det åndelige slægtskab og den åndelige lighed mellem de to, som er det væsentlige. Efterligningen må være en afledning af origi-

* "Der er ingen Mahdien (Jesus) undtagen Ísâ (den retledte)" (Sunan ibn Mádja) - og: "Messias, Marias søn vil komme som DOMMER, MÆGLER, LEDER, RETLEDET).

[hakam, 'adal, Imâm, Mahdí] (Musnad Ahmad bin Hanbal).

nalen: de to må være knyttet sammen med en naturlig og stedsevarende tiltrækning indbyrdes.

I yder ikke Profetens dybe indsigt på dette punkt fuld retfærdighed: I ignorerer den del af Profetens beskrivelse af den Forjættede, som er væsentlig for forståelsen af meningen med Burûz (åndelig lighed) og klamrer jer til den del, der beskriver ham som Profetens sønnesøn (på mødrene side). At være en sådan sønnesøn er ikke nok til at gøre den Forjættede til en efterligning, et billede.

Hvorfor så ikke søn? Det ville være en bedre beskrivelse? Men vi har Guds egen erklæring om, at Muhammad ikke havde mandligt afkom. Og vi har fået løftet om en efterligning af ham.

Hvis det var forkert at forvente én, der lignede ham, hvordan ville det så være muligt at anbringe den Forjættedes fæller i samme kategori som den Hellige Profets fæller, sådan som det jo gøres i verset:

og andre af dem (62:4)

Hvis I forkaster ideen om en Burûz (et åndeligt billede), forkaster I i virkeligheden dette vers. Folk, der ynder at tage alting bogstaveligt, beskriver den Forjættede som efterkommer - snart af Hassan, snart af Hussain - og snart af Abbâs. De glemmer den virkelige intention bag Pro-

fetens udsagn om den Kommende: nemlig at han vil arve hans begavelse, åndelige begavelse, at han vil arve hans navn, hans ånd og hans karaktertræk, d.v.s. at han i alt væsentligt vil tjene som genspejling eller billede af den Hellige Profet. Alt det vil han ikke opnå af sig selv, men som en gave fra den Hellige Profet. Han vil fortabe sig selv i den Hellige Profet - og således vise os Profetens ansigt. Ved denne afspejlede lighed vil han reproducere hans navn, hans karakter, hans stilling og hans titel som profet. Et spejlbillede må gengive alt - enhver udmærkelse - der findes i originalen. Profetdømmet er en sådan udmærkelse, derfor må billedet også omfatte det.

Fra umindelige tider har profeter troet, at et åndeligt billede, en åndelig efterligning (burûz) var en fuldstændig reproduktion af originalen. Hvis en person når til navnene Muhammad og Ahmad ved efterligning og genspejling - så har vi ikke to Muhammad'er eller Ahmad'er.

Så en genspejling af profeten medfører intet brud på profetiens segl af den simple grund, at et spejlbillede ikke eksisterer selvstændigt og uafhængigt af det, der genspejles. Muhammads profetdømme er begrænset til ham selv. Alle profeter er enige i denne sag: et billede er et billede - og ikke nogen anden. En Burûz er, som digteren siger:

Jeg bliver dig, og du mig,
jeg er kroppen, du sjælen,
for at ingen herefter skal sige:
at jeg er en anden - og du er en anden!

Jesus (fred være med ham) kunne imidlertid ikke komme tilbage til verden uden at bryde seglet. * Det segl, som Allah har sat på Muhammads profetdømme (nubúwwat) kan umuligt brydes. Men det er muligt, at Profeten kunne vise sig i denne verden ved at spejle sig selv i en anden. Han kan komme sådan ikke een - men tusind gange - og kan således reproducere sit eget profetdømme tilligemed alle andre dele af sin ånd og karakter.

Det var hvad Gud forjættede os i verset:

og blandt andre af dem, som endnu ikke har sluttet sig til dem (62:4).

Profeter foruroliges ikke over deres egne billeders “genkomst”. De, der ligner dem, ligner dem i deres gerninger og i deres karakter. Men de foruroliges ved andres tilsynkomst. Tænk på, hvordan Moses tog det, da han mødte Profeten under dennes “himmelfart” (Mi’râdj) og så, at denne (Muhammad) afløste og overgik ham. Moses græd og viste, hvor forvirret og forstyrret han var ved at opdage dette (18:61,83). Så kan I selv dømme om, hvor såret den Hellige Profet ville føle sig, hvis det var den samme jødiske profet Jesus, Marias søn (fred være med ham), der kom igen, når Gud havde lovet ham

“at der vil ikke komme en profet efter dig”.

*Koranen kalder flere gange Jesus “et sendebud til Israels børn”. Skal vi (engang) til at stryge de vers af Koranen? Gud forbyde det!!!

Én, der kommer udefra, uden for Muhammads ummah (menighed) ville betyde enden på Islam.

En Burûz ville ikke bryde det hellige segl, men det ville en udenforstående visselig. Det ville være en fornærmelse mod den Hellige Profet (Guds fred og velsignelser være over ham). Hvis vi troede, at det var Jesus, Marias søn (Guds fred være over ham), der skulle dræbe Anti-Krist (Dadjjâl) og ikke Muhammad, ville det kun føje spot til skade - og ydermere - Gud forbyde det - indebære en forkastelse af verset.

“Men han er Allahs sendebud og profeternes segl”. (33:41).

Verset indeholder en profeti: profetien er nu forsegleet indtil Dommedag - og kun disciple af Muhammad, folk der reproducerer Muhammads ånd og karakter - og hvis komme dermed er hans eget komme - kan få givet af Gud som ren nåde den kundskab om det Usete, som profeter modtager. Da jeg er Muhammads burûz, lovet i fordums dage, har jeg modtaget et genspejlet profetdømme. Der er ingen hjælp at finde i verden nu - andet end det. Profetien er forsegleet.

Løftet til os gik aldrig videre end til løftet om én lig Muhammad, én, der afbillede hans udmærkelser i deres helhed. Denne manifestation er nu kommet.*

Ingen anden dør er åben, som kan give adgang til den kilde, hvorfra profetien springer.

Lad os resumere: Profetiens segl kan ikke brydes, og intet afspejlet eller genspejlet profetdømme kan bryde seglet, men en tidligere profets genkomst kan ikke andet end bryde seglet. Jesus kan aldrig komme, for

“han (Muhammad)er Allahs sendebud og profeternes segl” (33:41).

Derfor er denne tro på Jesu fysiske opstigning til og nedstigning fra himlen uden mening og helt u-islamisk. ** Den har ingen basis i Qur’ânen. Og hvordan kan en sådan tro have nogen anden basis, når den går imod dette storslåede og hellige vers, som vi har citeret igen og igen.

Men løftet om én, der kommer i hans ånd og magt, en åndelig efterligning eller burûz findes klart i verset:

“og blandt andre af dem” (62:4)

* Kaldes her og iøvrigt i Sûffî-sprog: Tadjalliyât.

** Sheikh Mahmûd Shaltût på Azhar-Universitetet bekræftede over for mig i juli 1962 i Kairo: “Jeg har den samme tro som Ahmadiyya, hvad angår Raf’ a ‘Îsâ d.v.s. Jesu ophøjelse. Se min “Ahmadiyya - en islamisk reformbevægelse”, Rhodos 1975 p. 25, og hermed bekræftede han sin tidligere fatwa (kendelse) fra 1944!

Dette er en subtil måde at udtrykke sig på: disse fæller beskrives som Muhammads fæller. Men "Afspejlingen" (burûz), den Forjættede Messias, gennem hvem disse fæller skulle blive lig Profetens nævnes ikke. Hvorfor?

Fordi den Forjættede ikke har nogen separat eller selvstændig status. Han er et spejlbillede og bryder derfor ikke seglet. Derfor behandler verset ham, som om han ikke eksisterede. Den Hellige Profet selv står for ham, tager hans plads.

"Sandelig, vi har givet dig (Muhammad)
stor overflod" (108:2).*

Dette vers indeholder også et løfte, en forudsigelse af én, der skal manifestere et spejlbillede, en burûz af Profeten Muhammads ånd og karakter-træk. Tiden skulle bevidne denne store overflod. Kilder af åndelig visdom skulle sprudle frem. Der skulle komme en opstigning til Islam i stort tal. Heller ikke i dette vers lægges der stor vægt på fysisk afkom. Sandt nok, jeg er dobbelt velsignet! Jeg er både israelitisk og Fatimide. Begge folks blod strømmer i mine årer. Men jeg anser min åndelige arv for overlegen i alle måder. Og det er den arv, der er en genspejling af hans (må Guds fred og velsignelser være over ham).

Slutteligt: Hvad jeg mener er, at mine uvidende modstandere anklager mig og siger, at jeg har gjort påstand om at

*Se note 1 p. 900 i Koranen Arabisk-Dansk (Borgen).

være Nabî og Rasûl! Jeg har aldrig fremsat en sådan påstand! Efter deres ordbog er jeg ikke profet!

Jeg er kun profet og sendebud i den mening, som jeg har forklaret i dette lille skrift. Derfor - om nogen anklager mig for at gøre krav på nubúwwat og risâlat og ønsker at volde ufred og strid, så er det fordi de presses frem af onde tanker. Det er som burûz at jeg er Nabî og Rasûl. Det er i den betydning - og kun i den betydning at Gud atter og atter har kaldt mig "profet" og "sendebud". Disse titler beror ikke på mine dyder. Da det drejer sig om genspejlede egenskaber, tilhører de i virkeligheden kun Allahs Profet den Udvalgte (må Hans fred og velsignelse være over ham). Det er kun på den måde, at jeg er blevet kaldt Muhammad og Ahmad. Profetdømmet og Sendelsen er ikke gået over på andre hænder! De tilhører Muhammad og forbliver hos Muhammad! Må Allahs fred og alle Hans velsignelser forblive over ham!!!

Hans ydmyge tjener
Mirza Ghulam Ahmad
Qadian, 5.1.1901

Noter af forfatteren Mirza Ghulam Ahmad

Note 1:

Husk, at denne menighed (ummah) er blevet lovet alle de belønninger og nådegaver, som profeterne (nabiyyîn) og de hellige (siddîqîn) benådedes med i fortiden (4:70). Blandt disse nådegaver er de åndelige erfaringer, som er specielle for profeter, deres profetier etc., på grund af hvilke profeter er profeter. Men profetiske åbenbaringer om det Usete (fremtiden) er efter den Hellige Qur'an forbeholdt profeter, eller rettere sendebud (rusul). For alle andre er dørene til disse oplevelser lukkede, som det klart fremgår af verset:

Han giver ikke overflod af nyt om
det usete til andre end sendebud, Han
udvælger. (72:27-28).

Hvis man derfor skal nå til den klare viden om fremtiden, må man være Nabî. På den anden side erklærer verset:

dem Han har vist nåde, (Fâtiha, 1:6-7).

at denne ummah ikke er berøvet denne kundskab. Men at opnå nubúwwat direkte, er en umulighed. Derfor må vi indrømme, at den eneste vej, der er åben til denne velsignelse eller belønning er den vej, der går gennem efterligning, genspejling og fuldstændig fortaben sig i kærlighed til den Hellige Profet (fred være over ham).

Note 2:

Dette er udmærket: det bryder ikke seglet og berører ikke hele Ummah - alle der tilhører den - profetdømme som sådan (nubúwwat mutlaqa), der reguleres af verset:

Han giver ikke overflod af det Usete
til andre end sendebud,
som Han udvælger. (72:27-28).

Men at bringe Jesus ned fra himlen? Hans profetdømme blev grundlagt 600 år før Muhammad. Hans komme betyder slut med Islam, da det er en klar fornægtelse af verset om Khâtam an-Nabiyî. Modstanderne kan kun svare med ondsindet bagvaskelse. Så lad dem det!

Og de uretfærdige skal snart få at vide, til hvilket sted de endelig skal vende tilbage. (26:228).

Note 3:

Mine forfædres historie viser, at én af mine bedstemødre kom fra en familie af Sayyid'er og fra Banî Fâtima (profetefterkommere). Jeg fik bekræftelse herpå i en drøm, hvor den hellige Profet sagde til mig:

Du, Salmân er en af os, Ahl-al-Bait (Profetens familie) med Hasans natur (med en skøn natur).*

* Barâhîn-e-Ahmadiyya vol. IV p. 503.

Den Hellige Profet (Guds fred være med ham) kaldte mig Salmân, der bogstaveligt set betyder: to former for fred, nemlig en ydre og en indre. Den indre fred eller forsoning vil aftvætte fordomme og modstand. Den ydre vil fjerne årsagerne til fjendskab og ufred i verden. Islams storhed vil blive anerkendt, og fra andre religioner vil folk vende sig til Islam. Den Salmân, vi finder i traditionen (hadîth), synes også at pege på mig. Profetien taler om to gange fred - og det passer ikke på disciplen Salmân al-Farsî.

Men jeg kan sige, at jeg er af persisk herkomst, som profetien forudsætter, og efter Kanz al-'Ummâl stammer Banû Fâris fra Banî Isrâ'îl og fra Profetens familie (fred være over ham). I en vision så jeg Hazrat Fâtima lægge mit hoved i sit skød og fortælle mig, at jeg var født af hende.

(Se Bukhârî, Tafsîr til dette vers (62:4), om Salmân, hvis efterkommere skal bringe troen tilbage til jorden, selv om den var ophængt ved Syvstjernen (al-Thuráyya).

Slut

Tardjama hadhal-kutayib tammat binasrihi ta'ala 20.5.93.

A.S.M.

Vore kontakter i Norge og Sverige

Nâsir Moskeen
Tolvskillingsgatan 1
S 414 82 Göteborg
Tlf. 031 41 40 44

Noor Moskeen
Frognerveien 53
Oslo 2
Tlf. 22 44 71 88

Bait-ul-Hamd
Klågerupsvägen 290
212 32 Malmö
Tlf. 040 49 67 94

ISLAMS AHMADIYYA BEVÆGELSE

Nusrat Djahan Moskeen
Eriksminde Alle 2
2650 Hvidovre
Tlf. 36 75 35 02